

**Judita Zidar
in Tanja
Dimitrievska,
igralki**

ČARU VZNE
IN PRIVLA

»Ah, brez ljubezni in hrepenenja pač ne gre!« smo se strinjale vse tri, ko sem razkrila rdečo nit našega ženskega klepeta. Zaradi njiju se smejimo in jočemo, premikamo gore in se poganjamo čez prepade. To sta izkusili – in še okušata – tudi dve odlični igralki, Judita Zidar in Tanja Dimitrievska, neutrudni iskalki smisla bivanja, biti in ljubezni, ki sta odkrito spregovorili tudi o iskanju, hvaležnosti in skromnosti. Ter samoti, ki je ne jemljeta kot defekt in invalidnost, temveč kot okoliščino bivanja, ki lahko rodi bisere. Res pa samota ni za reve in slabiče, se strinjata, tako kot tudi staranje ne!

BESEDILO: EVA JANDL
FOTO: ARHIV REVIJA

MIRLJIVOSTI ČNOSTI

Judita, ki izredno rada potuje, se je pravkar vrnila iz Japonske, kjer si je privoščila malo podaljšane pomladanske počitnice. »Potepanja me napolnijo s hvaležnostjo za to čudovito življenje, ki ga imamo tu, in s spoštovanjem do lepote, ki je vsepovsod toliko, da jemlje sapo. In malo se spomniš na to, koliko nas je, vsakršnih, različnih in obenem enakih, in spet postanem malo bolj skromna. Ne škoduje,« modro pojasnjuje Judita, ki se je z igro začela ukvarjati šele po gimnaziji, potem ko je že bila vpisana na Filozofsko fakulteto. Krivec? Jonas Žnidaršič! »Sčasoma je privlačnost do igre tako prevzela vse moje misli in duha, da sem kljub strahu pred zavrnitvijo na sprejemnih izpitih vendarle šla tja. Malo me je opogumil Jonas, s katerim sva bila takrat sodelavca na Radiu Študent, in še isto leto sva postalas sošolca na akademiji,« se spominja.

ZAGLEDALA SE JE VASE

Tanja pa se je »šla gledališče« že od svojega šestega leta. »Kasneje sem nekaj let mislila, da bom znanstvenica, no, pa sem vseeno na koncu pristala v igralških vodah.« A Tanja je v tem času našla še nekaj, kar jo napolnjuje; medtem ko je Judita strastna popotnica, ki je v Indiji obiskala ašram in že kuje nove načrte potepanja po svetu, se je Tanja zagledala vase in tam začela odkrivati nove, tudi njej neznane svetove, s katerimi lahko pomaga drugim. »Kar na področju zdravljenja z bioenergijo počnem kot diplomantka šole znane ameriške znanstvenice in doktorice fizike Barbare Brennan, me polni in osrečuje. Neko stanje, v katerem začnem igrati vlogo, je tudi isto stanje, v katero 'se spravim', preden začnem terapijo, to je stanje neke ljubeče povezanosti z vsemi in z vsem, kar prihaja na površje potem pri predstavi ali pri terapiji, ko sem zdravilka.«

HREPENENJA SO ČISTA SVETLOBA

Obe z Judito jo zintrigirano pogledava in sledi logično vprašanje: ali je našla, kar je iskala? »Vedno gre za iskanje sebe, različnih delov sebe, vedno globljih resnic o sebi ... Sam proces iskanja po navadi vodi v najgloblja hrepenenja, ki jih vsak nosi s sabo, ali pa v največje bolečine, pod katerimi se skrivajo najgloblja razočaranja.« Pri kakšnih stvareh me je bolečina gnala v iskanje, kdaj sem pa samo sledila hrepenenju. Če bi vsi ves čas prisluhnil in sledili sebi, bi bili ves čas zdravi. Seveda pa ne smemo hrepenenja zamenjevati z željo, ki je velikokrat pospremljena z neko tršo energijo delovanja na silo, ko nekaj trmasto hočemo ... Hrepenenja so čista svetloba, ko samo sijemo in nas kar nosi,« se iskriko nasmehe. »Pri iskanju, potovanju vase, velikokrat pride do trka z nekim delom v sebi, ki še ni bil ozaveščen in zato vsebuje 'košček teme', s katerim se je treba soočiti, in to na mehak, odprt način. Treba ga je sprejeti, in šele ta ljubeča

Tanja: » Pri kakšnih stvareh me je bolečina gnala v iskanje, kdaj sem pa samo sledila hrepenenju. Če bi vsi ves čas sledili svojim hrepenenjem, bi bili ves čas zdravi.«

energija ga potem začne samodejno spreminjati, in takrat zrastemo. Zato pravimo, da je ljubezen največja sila na svetu. Navdihnila so me spoznanja, do katerih sem prišla v seansah potovanja duš po metodi Michaela Newtona.«

Tanja je namreč študirala na BBSHE, šoli Barbare Brennan – tri leta v Mondseeju v Avstriji in eno leto v Nemčiji. In danes zdravi. »Kaj naredim pri terapiji? Posameznik k meni pride z nekim problemom. Najprej pogledava njegove čakre, da se vidi osnovno stanje, kje energija teče in kje ne. Če je recimo peta zablokirana, to pomeni, da ima človek težave pri sprejemanju in dajanju življenja v skladu s svojo resnico, sem spada tudi podrejanje drugim ali kontroliranje ... In tako energija ne more pritekati do tistih delov telesa, ki so s to čakro povezani. Naredim terapijo polaganja rok in z višječutnim zaznavanjem odkrivamo vzroke težav na duhovni ravni in možno pot iz težav. Seveda gre pri tem za skupno delo, jaz sem le neka kšna luč, svetloba, da se osvetlijo deli posameznika, ki so bili v senci.«

BITI NEUSMILJEN S SABO IN POGUMEN

Medtem pa se Judita išče in najde v vlogah. »Fino je, če dobro razumeš kontekst, zasebnega in družbenega, iz katerega tvoj lik izhaja in s svojimi značjskimi posebnostmi tvori unikatnega posameznika. Malo širša izobrazba in interesi nasploh pomagajo razumeti in sprejeti nenavadne odklone, ki to niso nujno, ampak so pravzaprav izraz drugačnega načina življenja in njegovega pojmovanja. To je neke vrste racionalna, intelektualna plat pristopa k našemu delu, brez katere ne gre. Temelj našega delovanja so čustva. Sol in gorivo, smisel in motivacija. Presevajo naše telo in življenje. So preprosta in zelo zapletena, kompleksna. In predvsem nam samim nerazumljiva. Sami sebi smo uganka. Zakaj nekaj čutimo, zakaj tako delujemo, čemu prisilni in škodljivi vzorci obnašanja, od kod strah ...« Zamišljeno nadaljuje, medtem ko jo s Tanjo očarano poslušava. »Zdaj smo pa na terenu, ki me

Judita: »Vedno sem se iz porazov in bolečine v samoti naučila več kot iz ognjemetov in zmag.«

dno sem se lahko zanesla nanj in zaupam, da bo z njim in njemu ljubimi vse v redu.«

LETA ZA ZVEZO NISO POMEMBNA

Tudi Tanja je v neki fazi ostala sama s hčerko. »Vzgajati Alico je čudovita izkušnja! Krasen človek je: ustvarjalna, raziskovalna, empatična, senzibilna, povezovalna, ima velik smisel za humor. Odlično se razumeva in tudi zelo zabavava. Trenutno je maturantka bežigradske gimnazije, vmes se je navdušila za igro, vendar je po premisleku vpisala študij nevroznosti v Maastrichtu in bila sprejeta! Trenutno je vsa evforična, jaz pa, seveda, vesela zanj, ker sledi svojim hrepenenjem. Pa vendar zdaj globoko diham in se sprašujem, kako bomo vse to izpeljali: čustveno, finančno, logistično, saj to pomeni, da bo šla vsaj za tri leta na Nizozemsko,« je ponosna Tanja in ljubezen kar vre iz njenih oči. Malo jo podrezam še glede partnerja: je trenutno zaljubljena, je morda tudi tokrat njen izbravec mlajši od nje? Pa ne, da imam kakršne koli predsodke – nasprotno! »V življenju sem imela zelo malo fantov in samo Dejan (Pevčević, op. avt.) je bil mlajši, in to osem let. To dejstvo me je najprej skrbelo, celo odvrčalo, a konec koncev sem ugotovila, da leta niso pomembna, pomembna je vsebina zveze. Bi pa bila pozorna, če bi bila razlika v letih res velika; potem bi me zanimalo, kaj tiči za tem – a je kaj, kar je treba ozavestiti, pozdraviti ...«

ČAROBNA AVRA SKRIVNOSTI

Prizna, da je ponovno v zvezi, a je malce skrivnostna, in to avro skrivnostnosti želi obdržati. »Imam partnerja in zadovoljna sem: zame je sreča v trenutkih, podobno kot je s trenutki razsvetljenosti: vsak jih ima, nekateri malo, drugi ogromno. Če bi bil razsvetljen ves čas, pa verjetno ne bi bil več na Zemlji. Čim več trenutkov razsvetljenosti ima človek, bolj je ozaveščen, duhovno razvitejši. In tako se mi zdi pri sreči: čim več je trenutkov sreče, globlje, polnejše je moje zadovoljstvo.« Judita pokima in dodaja: »Nikoli več mi ni uspelo sestaviti klasične družine, čeprav sem si neko obdobje to še kar močno želela. A to ne pomeni, da ni bilo ljubezni. Morda me pa ni pravi čas srečala pamet in sem trmarila pri ustaljenih vzorcih. Bog ve, če bi bila danes pametnejša. Nekateri pametni ljudje prisegajo na samoto, saj imaš le takrat čist in nemoten dialog s samim sabo in s tistim nekaj, kar nas preveva, neko pristno občutenje bivanja. Jaz si ne bi upala preveč propagirati samote, saj z njo umanjajo druga, močna občutja, povezana z odnosi z drugimi. A danes nekaj vem: samota ni defekt in invalidnost. Je pač okoliščina bivanja, ki lahko rodi bisere. Res pa, da ni za reve in slabiče. Tako kot tudi staranje ne.«

več ko vznemirja in privlači. Ja, treba je zajemati globoko, tudi kaj zarezati, biti včasih neusmiljen s sabo in zelo pogumen. Pa tudi nežen, radoživ in sprejemajoč. Igra je res igra. In brez iskrenosti in poguma se ne zgodi nič zares pomembnega. Imela sem srečo, da sem igrala nekaj velikih ženskih vlog, ki so mi res dale krila in močno občutenje pretočnosti in nekakšne izpoljenosti. Upam, da so bili gledalci vsaj malo deležni te čarovnije gledališča, pred katero včasih osupli obnemimo.«

HORMONSKA BOMBA IN NESKONČNA LJUBEZEN

Kaj pa tista ljubezen do osebe, ki ponese in odnese? Obe imata otroka, obe sta po njunem zgodnjem obdobju odraščanja ostali sami. A ljubezen ju je spet našla, čeprav jima ni uspelo več sestaviti klasične družine. Judita je zanosila še na akademiji. »V četrtem letniku akademije, to je bilo zelo viharno obdobje z bojkotom

in njegovimi posledicami. Študentje smo takrat zahtevali drugačno akademijo in popravke nekaterih krivic, in to plačali tako, da smo zelo težko dobili službo. Meni značaj ni dopuščal, da bi se držala stran od teh bojev. Zato sem bila noseča nekako mimogrede, nisem se čustveno do konca prepustila temu stanju, da bi res uživala v hormonski bombi. Tudi z možem sva kar za-komplicirala stvari in da, otrok pa mi je popolnoma spremenil življenje.« Z možem sta bila do sinovega desetega leta skupaj in o svojem bivšem Judita govori le z ljubeznijo, saj je vedno pomagal pri vzgoji otroka. »Čeprav mi ni bilo vedno lahko. Kar naprej sem se spraševala, ali delam prav. Ampak je že tako, da vsak dobi, kar si zasluži in kar je dobro zanj. Če ne danes, pa jutri. Zakaj bi torej cmevkala in javkala? Vedno sem se iz porazov in bolečine v samoti naučila več kot iz ognjemetov in zmag. Težke čase pa je vedno vedril moj sin. Čeprav je bil mnogokrat prikrajšan za večere z mamo, me ni nikoli spravljal v strah in negotovost, kaj bo z njim, ve-